

Je tedy v pořádku, když budeme mluvit anglicky nebo čínsky nebo nemáme mluvit? Nemusíme mluvit? Dobrá. Jen vám poskytnu, každému jednu pravdu a pak „sbohem“. Skutečně! Jak se vám líbí hory? (Dobře.) Dobré, ale nikdy tam nejdete, že? (Ano.) Dobré pro Švýcara. Toho jediného to zajímá. Není divu, že ta hora vypadá jako on, víte, celá zarostlá. On se neoholil. „Strniště“ roste všude. Poslouchejte svým okem moudrosti. Co jsem říkala bylo velmi legrační. Tlumočení to ale změní. Dobrá, co jsem teď říkala? Jo, hory. Můžete se postavit? Protože říkají, že hory jsou moc hezké. Och, nevadí. On je jediný, kdo se o to místo stará. Proto dnes, když šplhám do hor, nestačím. Ano, trochu to upraví – nemohou to stále najít. Vzali mě do kuchyně. Řekla jsem: „Och, tady je kuchyně.“ „Kde je kuchyně?“ A do meditační místnosti, víte, vstoupíte do... ničeho! Tak roztomilé. Vy nic neděláte? To je v pořádku. Nemusíte. Ale tu a tam jděte

nahoru a buďte v ústraní. To má cenu. Je to dobré? Dost dobré? (Ano.) Kromě toho, můžete jet na motocyklu a pak autem, jestli jste dobrý na sousedy. Mluvte s nimi. Přineste jim hodně Bonbónů a věcí, které v horách nemají, pro jejich děti a budou vás pak pravděpodobně mít rádi a nechají vás projet, ano? A pak si můžete vzít nahoru hodně věcí, nemusíte je nosit. Dnes mě vzali minimálně na 2 kilometrovou procházku. Ale když jsem viděla, že tam stojí dva psi, řekla jsem: „Och, zapomeň na to. Raději sejdu z hor.“ Nemohu vždy plánovat mnoho věcí, tak dobře, dopředu. Ve skutečnosti jsem měla zůstat v Bangkoku a počkat na nějaké zprávy od vlády ohledně uprchlíků. Víte, jaké to je, vždy... Mám s tím teď hodně práce. Myslela jsem si, že je víkend, víte? S vládou nemůžete dělat o víkendu nic. Ano? Všichni jedou na Chiang Mai nebo někam jinam. A tak jsem si řekla, že můžu vynechat jeden nebo dva dny abych sem jela, protože je to

velice blízko, navštívit vás a myslela jsem si, možná že bych šla taky do Singapuru, ale myslím, že to není možné. Myslím, že tam nemusím jet. Když už jsem přijela sem, nemyslím si, že musíme jet tam. Uvidím zítra, ale nemyslím, že budu moct, není třeba. Odjela jsem včera. Chtěla jsem vás vidět, ano? Myslela jsem si, že vás navštívíme, když jsem ale přijela do centra, nemohli jsme se spojit, protože v Thajsku hodně přšelo. Tak hodně tam přšelo, tak moc, že veškeré spojení s Malajsií bylo přerušeno, tak jsme vám nemohli zavolat. Snažili jsme se volat z Thajska sem, stále jsme se snažili vám zatelefonovat, ale nemohli jsme se spojit. Mohli jsme vám zavolat, až když jsme přijeli. A pak, když už jsem téměř zamluvila hotel... Protože jsem zapomněla adresu. Nevím, kde bydlíte a neznám vaše telefonní číslo. Naštěstí, on měl časopis. Byli jsme jako noví... nezaspěčení, hledali jsme v časopise telefonní čísla. A pak jeden je zaneprázdněn, jeden je zaměstnaný a další není doma – jeden nebo dva, tři lidi, kteří jsou v seznamu v tom časopise. Když jsme sem tedy přijeli, myslela jsem si:

„Dobrá, nikdo není doma.
Nikdo mě nechce,
tak budu
bydlet v hotelu.“
Pak ale, když jsme si chtěli
objednat hotel,
pak sestra
z Thajska...
je tady ještě?
Odjela? Och, ano?
Je ještě tady.
Dobrá, nedívejte se na ni –
obzvlášť muži!
Je to nebezpečné.
Vy to víte,
vaše žena tady sedí.
Jen vás učím lekci,
to je vše.
Ona pak zavolala, ano,
a pak jsme šli
do vegetariánské restaurace.
Tak to je místo,
kde jsem byla včera.
Och, Bože!
A velký bratr,
on je skutečně velký,
velké srdce.
Jí všechno,
proto!
„Tato nová restaurace
je našich žáků –
určitě bude dobrá!“
Zřejmě proto tolik
narostl do šířky i do výšky,
protože jí všechno.
Takže na jeho doporučení
Takže na jeho doporučení
jsme šli do té restaurace.
Och, můj Bože! Hrozné!
Skutečně bych se tam
už nechtěla nikdy vrátit.
Říkali: „Jak to?“
Je to jako dort,
víte? –
mělo to být slané
a mělo se to jíst s rýží.
Normálně
do toho dáváme trochu cukru,
ale ne abychom z toho
udělali narozeninový dort

nebo něco takového –
tak sladké!
Říkala jsem: „Je to zákusek
nebo je to hlavní chod?“
Oni řekli:
„Ne, to je hlavní chod.“
Řekla jsem:
„Nekazte Penangcům
reputaci.
Nikdy jsem ještě nejedla
takovou penangskou polévku.
Byla jsem tady mnohokrát.
A on si dal ještě
něco, a znovu řekl:
„Ano, máte pravdu!“
Mistr má vždycky pravdu.
Neodvážil se říct,
že nemám pravdu, tak řekl:
„Máte pravdu. Jak to?
Pokaždé vaří
velmi dobře,
ale dnes,
protože jste přijela,
je nervózní.“
Sváděl to na všechno.
Říkala jsem: „Dobrá, už sem
nepůjdu.“
Ale naštěstí
koupili venku jídlo,
penangský styl, kyselou
polévku. (Tom, yum)...
Tom yum, Tom yum polévka
Och, to pak
vše zachránilo.
Řekla jsem, díky polévce
bych se zřejmě
vrátila.
To byl pravý penangský styl,
hodně kyselá. Když jsem sem
poprvé přijela, jedla jsem
poprvé polévku tom yum,
zamilovala jsem se do ní.
Proto, kamkoli jedu,
do Ameriky nebo Francie,
Kanady, Kostariky, přinesla
jsem hodně tom yum.
Protože ona zná
všechny ingredience, víte?
A pak
vzpomínáte si

na velmi štíhlou kuchařku?
Je asi třikrát širší,
než já, ne moc
a pokaždé pro mne
vaří tuto tom yum.
Takže on mě
nemůže oklamat, víte?
Nemůže říct,
že všechno je Penang styl.
Říkal, že lidé v Penang
mají rádi sladké.
Je to pravda?
Sladké ano, zákusek, ano,
bonbóny, ale ne jídlo, ne?
Ano nebo ne? (Ne.)
Řekněte mi pravdu. (Ne.)
Možná jeden nebo dva.
Včera to ale
opravdu udělala
jako puding.
Vše bylo tak sladké.
Dáte do toho vše
a pak přidáte cukr
a zapomenete dát sůl
a pak do toho
přidáte ještě cukr.
Když jsem přišla
do té restaurace,
říkali: „Och! Mistryně,
neřekla jste...
Neřekla jste nám to.“
Řekla jsem: „Och, prosím,
jen uvařte dobré jídlo,
nemusíte chodit
a dělat hodně povyku.“
Věnovala víc pozornosti
tomu, aby se mi klaněla,
než vaření.
Proto to
zapomněla osolit,
dala tam jen cukr.
Myslím, že včera
spotřebovali všechno cukr
v restauraci do mého jídla.
Proto je dokonce
petangský styl velmi...
říkala mi: „Och,
je to skutečně moc sladké.“
Nakonec řekl pravdu.
Hodně propagoval.

Říkal: „Páni,
to je moc dobré,“
a tak podobně...
Hodně se to zlepšuje.
Zlepšuje se to trochu víc,
na mezinárodní úroveň.
Protože jím
v různých zemích,
vím, co je dobré jídlo,
i když jsem se
pro jídlo nenarodila.
Protože si většinou
nemohu zvolit,
jím, co pro mne
uvaříte,
nebo, co je v té zemi
k mání
nebo kdo je schopen
uvařit. Většina z vás
jste zaneprázdnění, že?
Ano, vyděláváním peněz.
Peníze, peníze, peníze,
peníze.
Kromě toho se nestaráte
tak moc o to,
abyste se zlepšili
ve vaření,
dokonce pro vaši rodinu,
protože je vaše rodina
taky zaneprázdněná.
A pak je cokoli jíte,
v pořádku.
Kdybyste ale skutečně
znali umění vaření,
nemohli byste říct,
že je vše v pořádku.
Můžete to sníst, dobrá,
ale nechutná to dobře.
Můžeme jíst cokoli,
tak proč ne mizerné
jídlo, víte?
Ale stejně, když ho chceme
nabídnout veřejnosti,
pak se musíte
trochu zlepšit,
učte se trochu od lidí
kolem vás
a nemodle se jen stále
k vnitřnímu Mistrovi
a že vše bude v pořádku.

Nic nebude v pořádku,
když dáte
celé balení cukru
do mé polévky
a budete se modlit
k vnitřnímu Mistrovi.
Včera se možná
zapomněla modlit
k vnitřnímu Mistrovi,
protože tam byl
taky vnější Mistr.
Byla tak nervózní,
že zapomněla na
vnitřního Mistra a nasypala
dovnitř hodně cukru.
Přišla jsem se jen najíst.
Byli jsme po celém dni tak
unavení, nemohli jsme
telefonovat a běhali jsme
nahoru a dolů atd.
Jen jsem se chtěla
jít někam
trochu najíst
a pak tam jít,
podívat se na lidi,
ano, podívat se.
Nebylo toho pro mne moc
k jídlu. Šla
jsem se tam podívat na lidi
a potřást si tam rukou.
Och, měla jsem pocit,
že nejsem zákazník.
Platím vám, víte?
Nejím zadarmo.
Dobrá, nevadí.
Lidé jsou takoví.
Dobrá, fajn.
Po jídle jsem
pak běžela zpět do domu
a och, schovala jsem se.
Dobrá. To je v pořádku.
Zvládnou to.
A pak ráno,
„Jdeme, Mistryně.
Jdeme do našich hor.“
To už znáte?
„Je tam velmi svěže.
Zeleň. Je tam dobrý vzduch.
Je tam naprosté ticho.
Nikdo tam není.“

Ano, nikdo,
jen psi a sousedé
a samozřejmě,
dva, tři žáci.
Takže původně jsem
se tam chtěla naobědvat,
než půjdu dolů,
protože moje nohy už...
Víte, už dlouho
jsem nechodila
po horách.
Proto jsem cítila nohy
jako gumové.
Narostlo
tam hodně gumovníků,
proto jsem cítila, že jsem
se vším jedno!
Cítila jsem, že jsem jedno
s gumovníkem...
Oni tedy vzali do hor
nějaké jídlo,
původně jsem chtěla
abychom si tam dali nějaké
jídlo v takzvané „kuchyni“,
kdybyste nějakou našli!
„Jídelně“
a různých pojmenovaných
místnostech,
když jsem ale viděla, že
tam psi a žáci
takto zírají, řekla
jsem si: „Zapomeň na to.“
Poběžím jako Mercedes,
víte?
Jsem tak unavená z pohledů,
víte?
A víte, co?
Neměla jsem ani sportovní
boty.
Když jsem si sama balila
své věci, nebrala jsem
žádné jiné lidi,
jen dva mládence,
kteří nic nevěděli.
Jen jsem je popadla a ještě
jednu sestru
a pak jsme šli společně,
takto čtyři.
Já jsem měla jednu kabelku
a oni měli jednu kabelu –

každý jen jednu,
cestovali jsme nalahko,
proto jsme neměli
moc věcí.
A když jsem
pak vyšla nahoru,
normálně se tam cesta
vine celými
horami, dolů.
Byla jsem vyděšená.
Utíkala jsem odtud,
právě včas, dokonce
i s takovými botami.
Och, skutečně.
Nebylo to dost dobré.
Nevadí mi, když vás takto
přijdu navštívit
a je to můj čas a vím,
že je to moje povinnost
a přijdu a mluvím,
pak odejdu – dobrá,
to je jiné –
když ale kamkoli jdete,
pokaždé, 24 hodin denně,
na toaletu, do kuchyně,
do jídelny, všude,
lidé se dívají.
Dokonce i v restauraci,
víte?
Když jíte,
a lidé se vám
dívají do pusy,
můžete jíst?
Je to dobré? Ne.
Takto jsme ale jedli
včera.
On se nestyděl,
víte? –
protože
ani majitele
ve snu nenapadlo,
že bych vešla
do této restaurace, víte.
Nesnili,
že půjdu
do jejich restaurace
a budu tam sedět.
Proto byl kapitán
velmi šťastný,
že mě viděl alespoň venku

nebo konečně nebo poprvé
v jeho životě, naposledy,
už nikdy.
Seděl tam.
Každou vteřinu se díval,
vše, co jsem snědla, počítal!
Možná, kdybych to chtěla
vzdát, víte,
a nezaplatila, aby věděl
o každém zrníčku rýže.
Snědla jsem 100 gramů rýže,
on věděl všechno.
Och, hrozné, ano?
Snažila jsem se předstírat,
že jsem statečná,
sním všechno, ale jistě,
díval se. Hrozné!
Och, můj Bože.
Takže po nějaké době
jsem řekla bratrovi:
„Ten muž
je zasvěcený?
Jste si jist?“
A on pak přiznal,
řekl: „Ne, není.
Je to kapitán.“
Víte?
Řekla jsem: „Co, je kapitán?
K čemu potřebujeme
v kuchyni kapitána?“
Nemyslím, že je kapitán.
Vypadá jako „únosce“,
víte,
jako by přepadl lidi.
Tak jsem mu řekla:
Můžete mu nějak
říct, aby zmizel.“
Nevím, jak
říct pryč.
On byl dobrý,
řekl: „Je hodně hodin.
Můžete jít domů
a odpočinout si.“
Och, byla jsem
jako znovuzrozená –
a znovu zasvěcená!
Tak se mi ulevilo.